

OSLO TINGRETT

-----DOM ---

Avsagt: 25.01.2008

Saksnr: 07-139445MED-OTIR/01

Rettsens formann:

Tingrettsdommer

Thorleif Waaler

Meddommere:

Knut Synstad Andersen
C Sæbø

Den offentlige påtalemyndighet

Statsadvokat Per Egil Volledal

mot

Tom Roger Solberg

Advokat Øivind Elseth

Etter forutgående rådslagning og stemmegivning for lukkede dører ble det for åpne dører avsagt slik

D O M :

Tom Roger Solberg er født 29. mai 1967 og bor Lindebergåsen ..., 0768 Oslo. Han er født i Halden og har hatt en ytterst komplisert oppvekst. Han har to barn fra tidligere samboerforhold som begge bor med sine mødre. Han opplyser at han i dag har en samboer og lever på sosialstøtte. Han er utdannet maler og har tidligere arbeidet både som maler og som soldat i Libanon. Han er tidligere straffedømt.

Ved tiltalebeslutning utferdiget 12. september 2007 av Oslo statsadvokatembeter er han satt under tiltale ved Oslo tingrett for overtredelse av

I Straffeloven § 192 første ledd bokstav a jf annet ledd bokstav a

for ved vold eller ved truende adferd å ha skaffet seg seksuell omgang og den seksuelle omgang var samleie

Grunnlag:

a)

En gang i juli 2005, i Torrevieja i Spania, tok han strupetak på A, dro av henne trusen, holdt henne fast og gjennomførte deretter samleie med henne til tross for at hun sa hun ikke ville dette og/eller sa 'nei' og/eller forsøkte å dytte ham vekk.

b)

En gang i juli 2005 i Torrevieja i Spania, satte han kneet i brystet på A og presset henne ned i sengen. Deretter bøyde han armen hennes bak hodet hennes, dro trusen hennes halveis av og gjennomførte samleie med henne til tross for at at hun sa hun ikke ville dette og/eller sa 'nei' og/eller forsøkte å dytte ham vekk.

II Straffeloven § 227 første straffalternativ

for i ord eller handling å ha truet med en straffbar handling som kan medføre høyere straff enn 6 måneders fengsel, under slike omstendigheter at trusselen var skikket til å fremkalle alvorlig frykt

Grunnlag:

a)

I perioden lørdag 18. september 2005 – søndag 19. september 2005 på Østlandet, ringte han til A ved flere anledninger og uttalte blant annet at dersom hun ikke kom tilbake samme kveld ville han skaffe pistoler og at hun kunne tenke seg til om de skulle brukes på ham eller henne, at hun kom til å være redd for ham resten av livet, at hun skulle ønske at han aldri fant henne, at han skulle ringe rundt i hele byen for å finne henne og at hun aldri kom til å være trygg, eller lignende.

b)

Natt til lørdag 7. januar 2006 på Østlandet, ringte han til A og uttalte blant annet at med en

gang besøksforbudet opphørte så ville han være på døra hennes, at det ville bli verst for henne dersom hun ikke tok telefonene eller åpnet døra, den dagen besøksforbudet opphørte ville han stå på døra og at dersom han ikke fikk henne tilbake ville han gjøre livet jævlig for henne, eller lignende.

c)

Torsdag 22. juni 2006 mellom kl. 06:50 og 07:50 på Østlandet, ringte han A to ganger og uttalte blant annet at han skulle rive hue av henne, at han ville ville betale folk for å drepe henne, at han hadde bestilt to somaliere til å voldta henne og at den ene av disse hadde aids, eller lignende.

III Straffeloven § 228 første ledd jf § 232

for under andre særdeles skjerpene omstendigheter, å ha øvet vold mot en annens person eller på annen måte fornærmet ham på legeme. Ved avgjørelsen av om andre særdeles skjerpene omstendigheter foreligger skal det særlig legges vekt på om overtredelsen er begått mot en forsvarsløs person, om den har skjedd uprovosert og om den har karakter av mishandling

Grunnlag:

a)

En gang i februar 2005, i Nedre Ullevål ... i Oslo, slengte han sin stesønn E i bakken, satte seg oppå ham, presset kneet i brystkassen hans og tok strupetak på ham. Handlingen ble begått overfor en forsvarsløs person og hadde karakter av mishandling.

b)

En gang i juli 2005, i Torrevieja i Spania, slo han A i korsryggen, dyttet hodet hennes i veggen og slo henne over øyet med albuen. Handlingen ble begått overfor forsvarsløs person og hadde karakter av mishandling.

c)

En gang i mars 2002, på Ormøya i Oslo, sparket han A ut av sengen, slik at hun fikk blåmerke på ryggen. Deretter grep han tak i armen hennes og vred denne rundt, slik at hun fikk blåmerke. Handlingen ble begått overfor en forsvarsløs person og hadde karakter av mishandling.

d)

En gang i juli 2005, i Torrevieja Spania, tok han strupetak på sin stedatter C og dro henne ut fra badet etter håret. Handlingen ble begått overfor en forsvarsløs person og hadde karakter av mishandling.

e)

I perioden 2003 til 2005, ved flere anledninger i Norge og i Spania, løftet han sin datter G opp og ristet henne. Ved en anledning sparket han i døren, slik at hun fikk den i hodet, falt bakover og fikk kul i hodet. Ved en annen anledning dro han henne opp fra gulvet etter håret. Handlingene ble begått overfor en forsvarsløs person og hadde karakter av mishandling.

IV Straffeloven § 342 første ledd bokstav c jf annet ledd

for å ha krenket forbud etter straffeprosesslovens §§ 222 a eller 222 b, og han tidligere er dømt for sådan forseelse

Grunnlag er følgende forhold eller medvirkning til disse:

a)

Til tid og sted som i post II b), forholdt han seg som der beskrevet, til tross for at han var ilagt forbud mot å oppsøke A på noe vis.

b)

I perioden 1. mai 2006 - 22. juni 2006 på Østlandet, ringte han og sendte tekstmeldinger gjentatte ganger til A, til tross for at han var ilagt forbud mot å oppsøke henne på noe vis.

c)

Mandag 1. januar 2007 ca. kl. 15.30 på Østlandet, fikk han en kvinne til å ringe A for å formidle beskjed fra ham, til tross for at han var ilagt forbud mot å oppsøke henne på noe vis.

Hovedforhandling ble holdt i dagene 16. til 18. januar 2008. Tiltalte møtte og avga forklaring. Han erkjente seg ikke skyldig etter tiltalen. Det ble avgitt forklaring fra åtte vitner og foretatt dokumentasjon slik rettsboken viser. Aktor nedla påstand om at tiltalte frifinnes for post IV b og at han for de øvrige forholdene dømmes til fengsel i 3 år og 6 måneder. Videre ble det nedlagt påstand om at tiltalte skal dømmes til å betale oppreisning til A fastsatt etter rettens skjønn og oppad begrenset til kr. 100 000. Oppreisnings-kravet ble prosedert av den oppnevnte bistandsadvokaten for A som er advokatfullmektig Kaja Moen Welo. Forsvareren nedla påstand om at tiltalte frifinnes og at han subsidiært anses på mildeste måte.

Skyldspørsmålet

En kveld i mai 2001 traff A en jevnaldrene mann som het Tom Roger Solberg på et utested på Grunerløkka. Tom Roger Solberg, tiltalte i nærværende sak, har hatt en svært vanskelig oppvekst og han var i ungdomsårene det man kan kalle for et gatebarn. A var en skilt alenemor med fire mindreårige barn, nemlig B (født i 1984), C (født i 1985), D (født i 1987) og E (født i 1989). A hadde bodd alene med barna i åtte år da hun traff tiltalte. Da tiltalte ble kjent med henne, arbeidet han som maler og han hadde et mindreårig barn, nemlig F (født i 1995) som bodde hos sin mor. A og tiltalte ble raskt kjærester og etter tre uker flyttet hun og barna inn hos tiltalte i en del av et hus som han på den tiden leide på Nedre Bekkelaget i nærheten av Ormøybroen.

Forholdet mellom A og tiltalte gikk bra i begynnelsen. Men ganske raskt viste det seg at barna hennes ikke trivdes så godt med boligforholdene på grunn av avstanden til skolen og fordi de hadde få venner i nabolaget. As barn gikk på Lakkegata skole og måtte kjøre buss til skolen. I begynnelsen var de noe skeptiske til tiltalte, men på et tidlig tidspunkt bestemte de seg for å like han. Tiltalte på sin side investerte også en del tid i å forsøke å bety noe for hennes barn. Blant annet opparbeidet han i begynnelsen et godt forhold til E som på dette tidspunktet var 12 år og som sikkert trengte en farsfigur. I november/desember 2001 ble A gravid.

A forklarte i retten at det i februar /mars 2002 utviklet seg enkelte problemer i forholdet mellom henne og tiltalte og at han en gang i mars etter å ha kommet full hjem fra byen, hadde sparket henne i ryggen og vridd på armen hennes som beskrevet i tiltalens post III c. NN, fornærmedes søster, har forklart at hun og familien besøkte søsteren og hennes familie ganske regelmessig i den tiden de bodde på Bekkelaget. Hun forklarte at A virket avslappet og lykkelig til å begynne med, men at dette endret seg og at hun etter hvert ble nervøs og noen ganger hadde synlige blåmerker. Da hun spurte søsteren hvordan hun hadde fått merkene, fortalte A om slag og dytt. Tiltalte har helt benektet å ha slått og sparket henne som beskrevet, men han ser ikke bort fra at han av vanvare kan ha sparket henne ut av sengen fordi han ofte sover urolig og har mareritt etter tiden i Libanon. Retten fester fullt ut tiltro til As forklaring og finner bevist at tiltalte forsettelig har forholdt seg som beskrevet i post III c og at han følgelig må dømmes for dette forholdet. Straffeloven § 232 får anvendelse fordi handlingen var uprovosert og fordi tiltalte var gravid på den tiden.

I mars 2002 flyttet familien til en leilighet i Thereses gate. A har forklart at tiltalte etter at de hadde flyttet ganske raskt kom i sterk opposisjon til B. Tiltalte ville ikke ha henne boende i leiligheten og sa til henne at hun måtte pakke bagen sin. A forklarte at tiltalte ikke var voldelig, men at han etter den kraftige uoverensstemmelsen med B var nærmest sammenhengende ”på fylla” fra mai til august måned. Han kunne være borte i noen dager av gangen. I august 2002 fødte A en datter som fikk navnet G. A forklarte at tiltalte da tok seg sammen og at han forsøkte å leve et normalt liv. Han hadde imidlertid på dette tidspunktet vanskelig for å få jobber.

I april/mai 2003 flyttet familien til en leilighet i Nedre Ullevål A forklarte at tiltalte forut for flyttingen hadde kranglet mye med E og at dette vedvarte i den tiden de bodde på Ullevål. Tiltalte var ved Oslo tingretts dom av 30. november 2001 blitt dømt til fengsel i 6 måneder for blant annet legemsbeskadigelser, legemsfornærmelser og trusler. A forklarte at tiltalte forut for soningen var deprimert og at han kunne være svært amper. Han sonet dommen i tiden fra 27. juli til 19. november 2004. A forklarte at hun besøkte samboeren under soningen og at hun da hadde med seg G. Hun tenkte at det kunne styrke forholdet mellom G og faren.

E har forklart at tiltalte en gang i februar 2005 slengte han i gulvet, satte seg oppå han, presset kneet i brystkassen hans og tok tak i nakken hans og slo han som beskrevet i tiltalens post III a. E forklarte at han også tidligere var blitt slått av tiltalte. Es forklaring om voldsutøvelsen i februar 2005 understøttes av forklaringene fra D, B og C. D forklarte at E ble kastet i gulvet, at det lå leker på gulvet og at hun så at det ble tatt strupetak på ham. B forklarte at hun var til stede og bekreftet Es forklaring. Hun tilføyde at broren ble blå i ansiktet som følge av strupetaket. C forklarte seg overensstemmende med E om den aktuelle hendelsen og uttalte at E flere ganger var blitt utsatt for vold fra tiltaltes side. Hun forklarte at volden ofte ble utløst av småting. Tiltalte har benektet å ha utøvet vold som beskrevet i post III a. Det eneste han har gjort er å legge gutten i bakken fordi han etter

stefarens oppfatning utidig hadde irttesatt de voksne fordi de ikke hadde trøstet lillesøsteren. Tiltalte mener så vidt skjønnes at han hadde rett til å utøve en viss vold mot gutten og han benekter å ha tatt strupetak på ham. Retten finner bevist utover enhver rimelig tvil at tiltalte har forholdt seg som beskrevet i tiltalens post III a og finner det klart at dette er å anse som en straffbar legemsfornærmelse i lovens forstand. E var på den tiden en relativt liten og spinkel gutt. Retten mener det ikke kan være tvil om at han må anses som en forsvarsløs person. Retten finner at tiltalte har handlet forsettelig og at han således må dømmes for forholdet.

Under soningen av den nevnte dommen hadde tiltalte og A flere ganger snakket om at de ønsket å flytte til Spania for å bosette seg der. Etter hvert ble det bestemt at de fra sommeren 2005 skulle leie en leilighet i Torrevieja. De ville se hvordan de kom til å like seg der nede og ville derfor vente med å kjøpe en bolig. I midten av juni 2005 flyttet A og alle barna unntatt C ned dit. Samboerne hadde hatt mange vanskeligheter i de seneste årene, men de snakket om at de ønsket å starte på nytt. Tiltalte hadde imidlertid en tid motsatt seg at C skulle få være med til Spania, og han hadde også selv på et tidspunkt gitt uttrykk for at han likevel ikke ville være med familien. Til slutt ble det avtalt at C skulle bli igjen i Oslo i noen uker sammen med tiltalte for å fullføre avsluttende eksamener på skolen, og disse to skulle reise ned til de andre i slutten av den første uken i juli. De skulle reise fra Torp til London hvor de skulle være en natt og derfra skulle de reise videre til Spania.

A og barna ble rett før tiltalte og C kom ned til Spania utsatt for et nattlig overfall. Det er fremkommet at det var en gruppe formentlig østeuropeere som hadde tatt seg inn i huset mens de sov, og at denne gruppen hadde tatt i bruk en type sovespray som gjorde at ingen våknet under ranet. Da de våknet utpå formiddagen var alle skap og koffertene tømt og alle penger og verdigjenstander borte. A har forklart at hun og B begge våknet avkledd etter ranet, men at ingen av dem var blitt voldtatt. De hadde imidlertid fått noe sæd på beina fra knærne og ned. Politiet i Spania mente at noen av overfallsmennene måtte ha kledd av henne og datteren og at de hadde onanert på senge-kanten og sølt sæd på dem.

Da tiltalte og C var på Torp flyplass, fikk tiltalte en telefon fra A som fortalte om ranet. A forklarte at hun bare hadde fortalt tiltalte om selve ranet, og at hun ikke hadde forklart tiltalte om avkledningen og om sæden som var blitt sølt på henne og datteren. Det er på det rene at tiltalte var meget bekymret for henne og at han ønsket å forandre billettene slik at han og C kunne reise direkte ned til Spania. A ønsket imidlertid ikke at de skulle forandre på billettene fordi hun visste at C hadde gledet seg svært til å være en kveld og natt i London. A hadde som alenemor alltid hatt dårlig råd og hun hadde aldri kunnet ta noen utenlandsturer med barna. Tiltalte spurte A om hun var blitt voldtatt, noe hun avkreftet.

A har forklart at tiltalte begynte å drikke i leiligheten og på utearealet straks han kom ned til Spania og at hun aldri tidligere hadde sett han drikke hjemme. Tiltalte har bekreftet at

han tidligere aldri hadde drukket hjemme. A forklarte at tiltalte under oppholdet i Spania opptrådte svært voldelig og hissig og at han nesten ikke tålte noen ting. Hun har videre forklart at hun som en følge av det grove ranet, tiltaltes tiltagende drikking og vanskelighetene dem imellom mistet lysten til å ha seksuelt samkvem med ham. Når det gjaldt krangling forklarte A om en episode hvor tiltalte og C hadde kranglet om høy musikk. Kranglingen resulterte i at tiltalte tok kvelertak på C og begynte å sloss med henne. C fikk imidlertid vridd seg løs og flyktet inn på badet. Tiltalte fikk tak i henne og dro henne ut fra badet etter håret, jf tiltalens post III d. C har selv forklart at det dreide seg om et tak i nakken. Hun forklarte at hun hadde prøvd å låse seg inn på toalettet, men at han fikk tak i henne og trakk henne ut av rommet etter håret. D har forklart at hun så at tiltalte dro C i håret eller nakken og prøvde å kaste henne ut. Tiltalte har forklart at denne episoden inntraff ”noen uker etter at vi kom ned”. Han forklarte at A klaget over at barna ikke hjalp til med å rydde opp og at C og B hadde fått seg kjæresten i Spania. Det ble krangel om rydding av tøy og over at C spilte høy musikk. ”Jeg tok tak i håret hennes og geleidet henne ut døren”. Tiltalte mener at denne handlingen ikke er straffbar fordi han sto som medleier av leiligheten og stedatteren var over 18 år. Retten finner bevist at tiltalte som beskrevet i post III d forsettelig har tatt C hardt i nakken og etter en tid dratt henne etter håret for å få henne ut av leiligheten. Denne handlingen begått overfor samboerens datter er slik den er beskrevet en legemsfornærmelse i lovens forstand. Aktor har fremhevet at C var en voksen jente som gjorde motstand og at episoden ikke bar preg av mishandling. Retten er enig i at straffeloven § 232 ikke kommer til anvendelse i dette tilfellet. Tiltalte blir således her å dømme for en vanlig legemsfornærmelse etter straffeloven § 228 første ledd.

A har forklart at tiltalte mens de bodde i Norge flere ganger hadde ristet, sparket og lugget G og også kløpet henne på kroppen. C forklarte at tiltalte kunne være veldig aggressiv mot G og at han mange ganger har tatt henne hardt i armene og også dyttet henne. D forklarte følgende om stefarens opptreden overfor lillesøsteren fra hun var ganske liten: ”G ble først veldig ignorert og det hendte at hun ble kløpet i armene. Han kunne kaste leker og klær på henne for å få henne til å være stille. Det hendte litt for ofte at G ble skadet ved overgrep fra far.” De gjentatte tilfellene av legemsfornærmelser overfor G er beskrevet i tiltalens post III e. I denne posten er det også nevnt en spesiell episode som skal ha skjedd i Spania, nemlig den at tiltalte skal ha sparket i en dør slik at G fikk den i hodet, falt bakover og fikk en kul i hodet. Tiltalte har benektet straffeskyld for samtlige forhold. Retten finner bevist at tiltalte i Norge og Spania flere ganger forsettelig har ristet, sparket, lugget og på annen måte legemsfornærmet G, men finner ikke tilstrekkelig bevist at han forsettelig har skadet G med døren. Tiltalte må imidlertid dømmes for de andre forholdene som er beskrevet i tiltalen. Handlingene er begått overfor et lite barn og retten finner det klart at straffeloven § 232 kommer til anvendelse. Retten har vondt for å forstå hvordan tiltalte kan ha tenkt når han har handlet som han har gjort overfor et så lite barn. Uansett hva tiltalte måtte mene om lovligheten og hensiktsmessigheten av å gjøre forsøk på å ”oppdra” tenåringer ved bruk av fysiske midler slik han har gjort, burde han etter rettens oppfatning i alle fall forstå

at hans fysiske anslag mot et lite barn ikke bare er ulovlig, men at slike handlinger også kan sette varige psykisk spor hos barnet.

A har forklart at den dagen tiltalte gikk til angrep på C, dro hun i etterkant av hendelsen ut på en tur med noen av ungene. Da hun kom tilbake til leiligheten, lå tiltalte og sov. Hun forklarte i retten at B var på arbeid utover natten og at det var avtalt med C at hun skulle overnatte hos kjæresten. C kom imidlertid hjem etter en tid for å hente noe klær og ble sittende i stuen sammen med D. A forklarte at hun la G og at hun deretter selv la seg for å sove. A var ikke så detaljert på hva som videre skjedde, men hun ble konfrontert med sin politiforklaring hvor det fremgikk at hun våknet av at tiltalte slo henne i korsryggen. Hun forklarte videre til politiet og bekreftet i retten at det deretter ble et basketak mellom dem og at tiltalte i denne forbindelsen dyttet hodet hennes i veggen og slo henne over det høyre øyet med albuen. I retten forklarte hun at tiltalte under basketaket også tok et kvelertak på henne. Hun forklarte: ”Jeg ga opp fordi jeg var livende redd for ikke å få puste”. Hun forklarte at hun var redd for å trekke barna inn i det som skjedde og at tiltalte deretter gjennomførte samleie med henne. Han la seg til å sove etterpå. A forklarte at mens voldtekten pågikk satt G i sengen og så på dem. Hun gråt. A forklarte at hun dagen etter konfronterte tiltalte med voldtekten og at hun følte at voldtekten var et svik mot henne fra en person som hun skulle føle seg trygg sammen med. A forklarte ellers at både hun og mannen hadde fått blåmerker etter hendelsen. D forklarte i retten at hun ikke har sett at moren ble voldtatt, men at hun i dagene som fulgte har sett at moren ”gikk med store solbriller hele tiden, fordi hun hadde fått blåmerker rundt øynene”. Til politiet forklarte D at hun og C denne kvelden hørte en masse dunk som om noe falt inntil en vegg. Det fremgikk ellers av forklaringen at D etter at tiltalte var reist fra Spania hadde spurt moren om hva som hadde skjedd den kvelden og at hun da fortalte at hun var blitt voldtatt og slått. C forklarte at hun og D hadde sittet i stuen og at de hadde hørt lyder som tydet på at tiltalte og moren sloss. De to hadde snakket om at de kanskje burde gå opp, men var kommet til at det ”kanskje ikke var så lurt”. C forklarte at hun to dager etterpå spurte moren sin om hva som hadde skjedd. Moren fortalte at de hadde sloss og at han hadde voldtatt henne. Tiltalte hevder at han hadde et frivillig samleie med A den første kvelden han kom ned til Spania og at det etter dette ikke skjedde noe seksuelt mellom dem. Han hevder at han hadde gjort en rekke tilnærmelser overfor henne, men at hun avviste ham. Historien om at han skal ha voldtatt henne er en løgn. Retten finner bevist at tiltalte forsettelig har forholdt seg som beskrevet i postene I a og III b, og bygger dette på forklaringene fra fornærmede og de foran nevnte vitnene som retten fester tillit til. Retten finner at tiltalte har handlet forsettelig og at han må dømmes for disse forholdene. For så vidt angår legemsfornærmelsen har retten kommet til at straffeloven § 232 må få anvendelse fordi handlingen var uprovosert.

A forklarte at tiltalte noen dager senere på nytt ville ha samleie med henne. Han rev av henne trusen, satte kneet i brystet hennes og dyttet henne ned i sengen. Deretter begynte han på et samleie. A forklarte at hun ikke så på dette som noe fullbyrdet samleie. Han var

riktignok inne i henne, men han trakk seg ut etter kanskje 1 minutt. Han sa til henne: ”Det er ikke verd det”. Aktor har understreket at også en slik handling rettslig sett er å anse som et samleie og at det er uten betydning om vedkommende får utløsning. A forklarte at hun dagen etter tok med seg tiltalte og kjøpte en flybillett til han. Det tok imidlertid 1 til 1 ½ uke før han kom av sted. A tilføyer at den siste natten han var i leiligheten hadde de samleie og at dette var frivillig. B har forklart at hun under oppholdet i Spania arbeidet på en bar og at hun ofte ikke var hjemme før ved 0400 tiden. Hun forklarte at hun en kveld mens tiltalte bodde i leiligheten kom sent hjem som vanlig og at alle lå og sov. Da hun var kommet opp på soverommet i tredje etasje, hørte hun etter hvert stemmer fra morens og tiltaltes soverom i annen etasje. Hun hørte moren rope: ”Nei”, ”Jeg vil ikke”, ”Stopp”, ”Bare prøv deg” og ”G ligger ved siden av”. Samtidig hørte hun tiltalte rope: ”Du skal gjøre som jeg sier” og ”Det er din plikt”. Hun forklarte at det hørtes ut som om tiltalte og moren sloss og at det kunne virke som om tiltalte var svært beruset. Hun forklarte ellers at barna ble bedt om å holde seg unna huset dagen etter og at moren ”ikke var pen”. Moren hadde blå merker på ankene, håndledd, nakken og halsen. Tiltalte har som det fremgår fullstendig benektet å ha hatt noe samleie med A annet enn den første natten under dette oppholdet i Spania og at han langt mindre har voldtatt henne. Retten fester tillit til forklaringen fra fornærmede og B og finner bevist utover enhver rimelig tvil at tiltalte forsettelig har forholdt seg som beskrevet i post I b. Han må følgelig dømmes også for dette forholdet.

Det er på det rene at tiltalte reiste med fly tilbake til Norge i slutten av juli eller begynnelsen av august og at A og barna med unntak av B og C reiste hjem til Norge i september 2005. B og C ble boende i leiligheten. Når A dro tilbake til Norge med de yngre barna og således ga opp å slå seg permanent ned i Spania, var dette så vidt skjønnes først og fremst fordi det hadde vist seg at flere i familien hadde tålt klimaet dårlig. A tilføyde imidlertid at det måtte avklares med tiltalte om forholdet kunne berges og at de også måtte bli enige om fordelingen av de felles eiendelene som de hadde hatt lagret i en container på Fornebu. A forklarte at da de kom hjem hadde tiltalte leid et hus som de kunne bo i på Nesodden. Det var avtalt at de to voksne skulle ha separate soverom. Der bodde de i 10 dager. Hun forklarte at det viste seg umulig å reparere forholdet. I denne forbindelsen ga tiltalte uttrykk for at hun etter hans oppfatning ikke var i stand til å ta vare på G. A forklarte at hun hadde hatt en lang krangel med ham etter at det var tatt beslutning om å gjøre det slutt. Han nektet henne å ta med barna. Dette resulterte i at A sa at hun ville ringe politiet. Hun forklarte i retten at tiltalte i denne forbindelse fotfulgte henne i flere timer. A har forklart at hun den påfølgende natten hadde frivillig sex med mannen sin og at hun dagen etter sendte han i butikken for å kjøpe noe mat. Det var lørdag formiddag 17. september 2005. Straks tiltalte var gått, pakket hun og barna sammen tingene sine, satte seg i en drosje og forlot stedet for godt.

A forklarte at hun og barna tok opphold på et pensjonat og at hun i dagene fra

18. september til 19. september 2005 fikk tekstmeldinger med trusler som beskrevet i post II a. Hun forklarte at hun ble meget skremt av disse truslene og at hun ”ikke var i tvil om at det var meg eller mine barn som han tok sikte på å ramme”. Hun forklarte at hun holdt seg innendørs denne helgen og at hun mandag 19. september 2005 oppsøkte politiet. A forklarte at det var truslene og det forhold at han snakket om at han lette etter våpen som gjorde henne redd. Tiltalte har erkjent at han har skrevet til henne at han ville bruke våpen, men hevder at han mente å bruke våpenet på seg selv. Retten finner bevist at tiltalte forsettelig har sendt meldinger som omhandlet i post II a og at disse meldingene etter omstendig-hetene var skikket til å fremkalle alvorlig frykt. Retten finner at tiltalte må dømmes etter post II a.

A forklarte at hun i tiden etter bruddet var så redd at hun hele tiden måtte ha noen med seg når hun gikk ut. Hun har forklart at flere av barna også var utrygge. Hun forklarte at G begynte med psykologhjelp ganske umiddelbart og at politiet 5. oktober 2005 nedla et besøksforbud for å beskytte henne og barna. I begynnelsen respekterte tiltalte forbudet, men natt til 7. januar 2006 ringte han til A og kom med de uttalelsene som er beskrevet i tiltalens post II b. Tiltalte forklarte at han gjorde dette fordi han var sint på henne fordi han ikke fikk tilgang på de gjenstandene som lå i containeren på Fornebu. De fleste av gjenstandene tilhørte samboeren og barna, men han hadde blant annet en liten safe, en dress, en smoking, noen vinterklær og enkelte medaljer i containeren. Retten finner bevist at tiltalte forsettelig har fremsatt trusler som nevnt i post II b. Hensett til forhistorien finner retten bevist at de aktuelle uttalelsene var skikket til å fremkalle alvorlig frykt. Han blir således å dømme etter post II b. Retten finner videre at han må dømmes for brudd på besøksforbud som nevnt i post IV a.

A forklarte at hun i tiden fra 1. mai 2006 til 22. juni 2006 fikk en rekke tekstmeldinger og gjentatte telefonoppringninger fra tiltalte. Disse henvendelsene var ikke i strid med noe besøksforbud idet det første besøksforbudet utløp 1. april 2006. A forklarte at innholdet i disse samtaler ble opplevd som mer og mer krenkende og truende og at hun ved flere anledninger ble truet på livet. Det hele toppet seg da han torsdag 22. juni 2006 ringte A to ganger og uttalte at han skulle rive hue av henne og betale folk for å drepe henne m m, jf tiltalens post II c. A forklarte at hun opplevde dette som en drapstrussel. Tiltalte forklarte at det hele bare var et munnhell, en snakkemåte som ikke medførte noen realitet. Retten finner bevist at tiltalte forsettelig har fremsatt trusler som beskrevet i post II c og at disse truslene var skikket til å fremkalle alvorlig frykt. Han må således dømmes for dette forholdet.

Etter post IV b er det også reist tiltale for brudd på besøksforbud ved de tekstmeldingene som tiltalte sendte i tiden fra 1. mai 2006 til 22. juni 2006. Retten er ikke i tvil om at tiltalte gjorde telefonoppringninger og sendte tekstmeldinger til A i denne perioden, men dette forholdet representere ikke noe brudd på besøksforbud idet det som nevnt i avsnittet foran

ikke var nedlagt noe besøksforbud i denne perioden. Retten er enig med aktor og forsvarer i at tiltalte må frifinnes for post IV b.

A forklarte at hun 1. januar 2007 fikk oppringning fra en kvinne som forklarte at hun hadde vært sammen med tiltalte og at han nå søkte erstatning fra Oslo kommune i forbindelse med sin fortid som barnehjemsbarn. Under samtalen hørte A at tiltalte snakket med kvinnen. A var ikke i tvil om at kvinnen ringte etter instruks fra tiltalte. Retten bemerker at det er på det rene at det var nedlagt et besøksforbud i tiden fra 22. juni 2006 til 22. juni 2007 og at dette besøksforbudet innebar et forbud mot å oppsøke eller kontakte A og barna på noe vis. Retten finner at den aktuelle telefonhenvendelsen, som ikke innebar noen form for trussel, strengt tatt må anses som en krenkelse av et besøksforbud og at tiltalte må dømmes også for dette.

Straffeutmålingen

Tiltalte skal dømmes for to voldtekter, tre trusselposter, fem poster som gjelder legemsfornærmelse hvorav fire har skjedd under særdeles skjerpene omstendigheter og dessuten to krenkelser av nedlagte besøksforbud. Det er på det rene at særlig voldtektene må tillegges stor betydning ved straffeutmålingen. For fullbyrdet voldtekt er minimumsstraffen to år. Videre er det klart at også truslene og legemsfornærmelsene må tillegges vesentlig vekt. Det er ikke tvilsomt at de aktuelle handlingene har kommet til å prege familien og at de har skapt traumer hos flere av de berørte. A har i ettertid pådratt seg et såkalt posttraumatisk stressyndrom idet hun har hatt angst, depresjon, varhet for lyder, spisevansker og også isolert seg fordi hun har vært redd for å ferdes ute. Etter rettens oppfatning er det vanskelig å si hvor mye av hennes problemer som er forårsaket av selve voldtektene og hva som i sin alminnelighet er forårsaket av hennes samliv med denne tiltalte og herunder voldsepisodene og de truslene som ble fremsatt i etterkant av samlivsbruddet. Retten ser ikke bort fra at voldtektshandlingene har bidratt til å utløse det posttraumatiske stressyndromet som hun i lang tid har lidd under. G har også pådratt seg et posttraumatisk stressyndrom og hun har fra 26. februar 2006 gått til jevnlig behandling ved Barne- og ungdomspsykiatrisk poliklinikk på Grorud. Denne behandlingen pågikk frem til 24. august 2007 da familien flyttet fra Oslo. E har ikke gått til behandling, til tross for at han etter rettens oppfatning åpenbart er preget av det han har vært utsatt for. Han har forklart at han har vært svært redd for å gå utendørs særlig på kveldstid. Frykten for å treffe på tiltalte har også medført praktiske problemer for ham. Han kom blant annet ofte for sent på skolen. Aktor har uttalt at han mener at straffen for de handlingene tiltalte nå skal dømmes for egentlig burde være fengsel i 4 år om man ser bort fra det forhold at saken er blitt noe gammel. Han erkjenner imidlertid at det må vektlegges at det har tatt litt for lang tid å få saken iredteført. De alvorligste forholdene - voldtektene - ble begått for 2 ½ år siden og enkelte av legemsfornærmelsene skjedde for 3 til 5 år siden. Aktor har foreslått at straffen settes til fengsel i 3 år og 6 måneder. Retten er enig i dette.

Oppreisning

Aktor har nedlagt påstand om at tiltalte skal dømmes til å betale oppreisning til fornærmede A med kr. 100 000. Beløpet er overensstemmende med den veiledende normen som er dannet gjennom rettspraksis for oppreisningserstatning til voldtektsofre etter bestemmelsen i skadeserstatningsloven § 3- 5 bokstav b. Forsvareren har ikke hatt bemerkninger til at det idømmes oppreisning på dette nivået for det tilfellet at tiltalte straffedømmes for en eller begge voldtektene. Retten tar aktors påstand til følge.

Saksomkostninger

Saksomkostninger er ikke påstått og idømmes heller ikke.

Dommen er enstemmig.

D o m s s l u t n i n g :

1. Tom Roger Solberg, født 29. mai 1967, dømmes for overtredelse av straffeloven § 192 første ledd bokstav a jf annet ledd bokstav a, straffeloven § 227 første straffealternativ, straffeloven § 228 første ledd jf § 232, straffeloven § 228 første ledd og straffeloven § 342 første ledd bokstav c jf annet ledd, alt sammenholdt med straffeloven §§ 62 og 62, til en straff av fengsel i 3 år og 6 måneder. Han frifinnes for tiltalens post IV b.
2. Tom Roger Solberg dømmes til å betale oppreisning til A fastsatt etter rettens skjønn og begrenset oppad til kr 100 000 – etthundretusen - innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse.

Retten hevet

Thorleif Waaler

Knut Synstad Andersen

C Sæbø